

ESPÈCIES INVASORES / EL PLA DE XOC CONTRA LA GRANOTA TORO

LA DADA

193 prospeccions fetes per voluntaris

a toro

le de l'ADN ambiental. / CEDIDES

rar quatre dins la zona confinada d'actuació i el fet que prop d'una trentena d'exemplars postmeta-mòrfics (evolució del capgròs, ja amb quatre potes) es capturessen l'any passat fora de l'àrea tançada, encara que fos al costat de la tanca per fora, afegia incertesa als resultats de la lluita, però els negatius acumulats en els darrers mesos, època de reproducció de l'animal, fa ser optimistes als responsables del pla de xoc. **"Com a molt pot haver-hi una densitat molt i molt baixa que no haguem detectat, d'individus petits que encara ni canten ni es reproduïxen, però sembla difícil"**, explica la responsable del Parc, que situa com un moment determinant per a corroborar els bons resultats a l'inici de la propera tardor: **"Serà important perquè aleshores alguna granota no detectada podria tornar al lloc de reproducció"**.

LA SEGONA GRANOTA MÉS GRAN DEL PLANETA La granota toro està considerada com una de les 100 espècies invasores més nocives del món pel seu impacte ecològic. Pot arribar a pesar un quilo i és, segons els experts, la segona granota més gran del món, per darrere de la granota goliard. El pes mitjà de la granota toro és de 600 grams i la seua vida mitjana se situa entre els set i els nou anys. A més a més d'altres amfibis, també pot ingerir aus petites i molts insectes. Tot i que l'any passat, al delta de l'Ebre, es va constatar per primer cop la reproducció d'esta espècie a tot l'Estat espanyol, a Catalunya s'havien localitzat puntualment exemplars adults, l'any 1999 a Collserola i el 2012 al Delta, al nucli urbà de Deltabre. Els dos casos, puntuals i aïllats, van ser controlats. Ara, quan el repte s'entreveia molt més complex i difícil, sembla que la celeritat amb què s'ha actuat pot haver donat els seus fruits. ■

La cloïssa asiàtica colonitza el tram final de l'Ebre i amenaça mol·luscos autòctons

Terres de l'Ebre ACN

Musclo zebra, caragol poma o cranc blau. El catàleg d'espècies invasores que colonitzen el tram final de l'Ebre i el Delta no deixa d'ampliar-se. L'última que s'està estudiant és la cloïssa asiàtica (*Corbicula fluminea*), present a tot l'eix fluvial –especialment a la zona d'Aragó-. La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE) ha encarregat, per primer cop, a l'empresa Paleomías que efectue prospeccions al llarg del riu per a determinar l'abast de la seua gran proliferació els últims anys. Els tècnics han trobat també densitats elevades al tram ebrenc. Com el musclo zebra, és capaç de filtrar 50 litres d'aigua en un dia però la cloïssa se situa en les zones més sorrenques. La seua presència posa en perill les nàïades autòctones protegides i l'ecosistema fluvial. Curiosament, i com en el cas del caragol poma, un dels pocs depredadors que se li coneix és el cranc blau.

És a la llista de les 100 espècies invasores més perilloses del món i la seua presència al tram final de l'Ebre, així com als seus afluents, i altres rius d'Europa, era coneguda des de fa anys. Però no ha estat fins ara quan la CHE ha posat fil a l'agulla per a determinar-ne la implantació al medi fluvial, el seu ritme de creixement i les possibles conseqüències que pot tenir tot plegat després que se'n detectés la presència fa dos anys en embassaments de l'Ebre.

"Qui s'ha endut la fama com a invasor és el musclo zebra, però la cloïssa asiàtica està molt més distribuïda al llarg del riu, ocupa més

Dos tècnics destriant cloïsses asiàtiques i mol·luscos.

LA DADA

Fins a 40.000 exemplars per metre quadrat en algun punt

quilòmetres i veiem que els efectes ambientals són majors. Ocupa densitats molt més altes: durant les prospeccions en alguns punts hem trobat 40.000 exemplars per metre quadrat, una autèntica barbaritat", assenyala Ismael Sanz, tècnic de l'empresa Paleomías, encarregada també d'efectuar les prospeccions i tasques de control del caragol poma al tram final de l'Ebre.

En este cas, s'han seleccionat 20 punts al llarg de l'eix central de l'Ebre. En estos espais, els tècnics marquen una malla de mig metre quadrat d'on extrauen una columna de sediments d'uns 20 centímetres, dels quals separen les cloïsses, vives i mortes. Un cop fet el treball de camp, al laboratori es

comptaran i mesuraran, per a determinar si són juvenils o adults, la seua composició i el seu estat –si estan vives o mortes-, apunta el també tècnic de les prospeccions, Cristóbal Rubio.

Este mol·lusc invasor es fa seus minerals i fitoplàncton que necessiten les quatre espècies autòctones de cloïsses que encara sobreviuen a l'Ebre, algunes sota amenaça crítica d'extinció, com la *Margaritifera auricularia*. **"La seua densitat pot fer que esgoten l'aliment d'altres espècies"**, constata. No és cap secret que la població de nàïades ha baixat al riu. No només per l'acció del musclo zebra, també per la de la cloïssa asiàtica.

De moment, l'única bona notícia és que el cranc blau, una altra espècie invasora en auge, es cruspix estes cloïsses –també els bivalves autòctons-. El raig d'optimisme, però, és relatiu: la cloïssa asiàtica **"es reproduïx per milions i es recupera ràpidament la població"**, tanca Sanz. ■